

NEDERLAND VERTAALT 2017

Spaans-Nederlands

GENOMINEERDEN

1. Nicolien Bottema & Eline de Jong
2. Judy Elfferich
3. Ard Posthuma
4. Khalid Sabili
5. Jur Schuurman

VERTAALOPGAVE

PEQUEÑO VALS VIENES

Federico García Lorca, *Poeta en Nueva York*
Uit: *Obras Completas, Aguilar 1980, Tomo 1,*
p. 535/536

En Viena hay diez muchachas,
un hombro donde solloza la muerte
y un bosque de palomas disecadas.
Hay un fragmento de la mañana
en el museo de la escarcha.
Hay un salón con mil ventanas.
¡Ay, ay, ay, ay!
Toma este vals con la boca cerrada.

Este vals, este vals, este vals,
de sí, de muerte y de coñac
que moja su cola en el mar.

Te quiero, te quiero, te quiero,
con la butaca y el libro muerto,
por el melancólico pasillo,
en el oscuro desván del lirio,
en nuestra cama de la luna
y en la danza que sueña la tortuga.
¡Ay, ay, ay, ay!
Toma este vals de quebrada cintura.

En Viena hay cuatro espejos
donde juegan tu boca y los ecos.
Hay una muerte para piano
que pinta de azul a los muchachos.
Hay mendigos por los tejados.
Hay frescas guirnaldas de llanto.
¡Ay, ay, ay, ay!
Toma este vals que se muere en mis brazos.

Porque te quiero, te quiero, amor mío,
en el desván donde juegan los niños,
soñando viejas luces de Hungría
por los rumores de la tarde tibia,
viendo ovejas y lirios de nieve
por el silencio oscuro de tu frente.
¡Ay, ay, ay, ay!
Toma este vals del "Te quiero siempre".

En Viena bailaré contigo
con un disfraz que tenga
cabeza de río.
¡Mira qué orillas tengo de jacintos!
Dejaré mi boca entre tus piernas,
mi alma en fotografías y azucenas,
y en las ondas oscuras de tu andar
quiero, amor mío, amor mío, dejar,
violín y sepulcro, las cintas del vals.

GENOMINEERDE VERTALINGEN

1. NICOLIEN BOTTEMA & ELINE DE JONG

Kleine Weense wals

In Wenen zijn tien mooie meisjes,
Een schouder waar de dood zelf op treurt
En een struik met stoffige sijsjes.
Er is een flard uit de morgen gescheurd
In het museum van vrieskou en ijs.
Er is een duizendramig paleis.

Ay, ay, ay, ay!

Neem deze wals met je mond gesloten.

Deze wals, deze wals, deze wals,
Van zichzelf, van dood en van cognac
Die zijn staart doopt in de zee.

Ik begeer je, begeer je, begeer je,
In de leunstoel bij het bladderend behang,
In de duistere krocht van de iris,
In de lange, naargeestige gang,
In onze maanlichte sponde,
En in de dans die de schildpad doorgrondde.

Ay, ay, ay, ay!

Neem deze wals van het doorboorde middel.

Er zijn vier spiegels in Wenen
Die je mond speelse echo's verlenen.
Er is een dodendans voor piano
Die de jongens stilaan doet verblauwen.
Er zijn daklozen op de gebouwen
En slingers van tranen van al het rouwen.

Ay, ay, ay, ay!

Neem deze wals, die in mijn armen sterft.

Want ik wil je, ik wil je, mijn liefste,
Op de zolder met stoeiende kleinen,
Dromend van antiek Hongaars licht
Bij het warme middagrumoer van de pleinen,
Zie ik sneeuw witte schapjes en lissen
In het stille schemeren van je gezicht.

Ay, ay, ay, ay!

Neem deze wals, deze wals, deze wals van "Ik houd altijd van jou".

In Wenen zal ik met je dansen
Verkleed als een van de rivieren.
Zie, hyacinten die mijn oevers versieren!
Mijn mond mag je dijen gaan kozen,
Mijn ziel stop ik bij foto's en bij de rozen
En aan de cadans van je deinende hals
Vermaak ik liefste, mijn liefste, tot slot
Viool en graf, en de linten van de wals.

2. JUDY ELFFERICH

Kleine Weense wals

In Wenen daar vind je tien meisjes,
een schouder waarop de dood uithuilt
en een woud vol verschrompelde duiven.
Er ligt een scherf, een schilfertje morgen
in het museum van vorst en ijzel.
Er is een zaal met duizend ramen.
 Ach, ach en wee!
Dans deze wals met je lippen verzegeld.

Deze wals, deze wals, deze wals
van ja, van dood en van cognac
die zijn staart onderdompelt in zee.

Ik wil je, ik wil je, ik wil je
met de luie stoel en het dode boek,
door het melancholieke portaal,
op de donkere leliënzolder,
in 't bed waarin de maan ons spiegelt
en in de dansdromerij van de schildpad.
 Ach, ach en wee!
Dans deze wals waar je middel van knakt.

In Wenen daar vind je vier spiegels
waar je mond en de echo's in spelen.
Er is daar een dood voor piano
die de jongens met blauwe verf inkleurt.
Er zijn bedelaars op de daken.
Er zijn verse bloemslingers van tranen.
 Ach, ach en wee!
Dans deze wals die bezwijkt in mijn armen.

Want ik wil je, ik wil je, mijn liefste
op de zolder waar de kinderen spelen,
in dromen vol oud Hongaars lamplicht
door het rumoer van de lauwwarme avond,
in beelden van schapen en lelies van sneeuw
over je voorhoofds donkere stilte.
 Ach, ach en wee!
Dans deze wals van ik-wil-je-altijd.

In Wenen zal ik met je dansen
met een masker op waar
een rivier in ontspringt.
Kijk, ik heb oevers aan vol hyacinten!
Mijn mond laat ik achter tussen je benen,
mijn ziel in foto's en witte lelies,
en 't donkere kielzog van jouw passen
daaraan, mijn liefste, mijn liefste, vermaak ik
viool en tombe, de linten der wals.

3. ARD POSTHUMA

Kleine Weense wals

In Wenen daar wonen tien meisjes,
op een schouder snottert de dood,
in een bos prijken roerloze duiven.
Er zijn flarden van ochtendrood
in het ijs van berijpte musea.
En een balzaal telt duizend ramen.
Ay, ay, ay, ay!
Dans de wals, de wals zonder woorden.

Deze wals, deze wals, deze wals,
van kom-mee, van dood en cognac,
met zijn sleep doorweekt van de zee.

Ik bemin, ik bemin, ik bemin je,
met je stoel en je dodemans boek,
in het gangpad van de weemoed,
in het donkere hok van de lelie,
in ons bed, in maanlicht gedompeld,
in de dans waar de schildpad van droomt.
Ay, ay, ay, ay!
Dans de wals van geknakte tailles.

In Wenen daar heb je vier spiegels
waar je mond en de echo's in spelen,
een piano sterft er zijn doden,
en verft er zijn blauwe matrozen.
Er staan bedelaars hoog in de goten.
Er zijn verse guirlandes van tranen.
Ay, ay, ay, ay!
Dans de wals die sterft in mijn armen.

Want Ik min, ik bemin je, mijn liefste,
op de zolder waar kinderen spelen
in een droom van Boheemse luchters
in 't gegons van de lome namiddag
in de wollige sneeuw van de lelies
in de stilte die wolkt om je voorhoofd.
Ay, ay, ay, ay!
Dans de wals, van de 'eeuwige liefde'.

In Wenen zal ik met je dansen,
als een wilde rivier
met een schuimkop.
Zie mijn oevers zijn vol hyacinten!
Mijn mond laat ik tussen je benen,
mijn ziel tussen foto's en lissen –
En straks in jouw golvende danspas,
o liefste, mijn lief, laat ik varen
de viool en de zerk, het lint van de wals

4. KHALID SABILI

Kleine Weense wals

In Wenen zijn tien jongedames,
een schouder voor de dood om op te grienen
en een bos vol ontlede duiven.
Er staat een scherf van de morgen
in het wintermuseum.
Er is een zaal met duizend ramen.
Ay, ay, ay, ay!
Dans deze wals met de lippen gesloten.

Deze wals, deze wals, deze wals,
met zijn smaak van de dood en cognac,
roert z'n staart in de zilte zee.

Ik bemin je, bemin je, bemin je,
met de leunstoel en het zielloze boek,
door de gang der melancholie,
op de donkere zolder van de lelie,
waar ons bed door de maan is opgemaakt
en in de dans die de schildpad droomt.
Ay, ay, ay, ay!
Dans deze wals van de verbogen taille.

In Wenen hangen vier spiegels
waarin jouw mond met de echo's giechelt.
De dood is beloofd aan de piano
die de jongens blauw heeft geschilderd.
Er staan bedelaars op de daken.
Er zijn kransen van prille tranen.
Ay, ay, ay, ay!
Dans deze wals die in mijn armen sterft.

Want ik bemin je, ik bemin je, mijn liefste,
op de zolder waar de kinderen spelen,
dromen van oude Hongaarse lichten
in het geritsel van de zwoele avond,
zie ik schapen en lissen van sneeuw
in de donkere stilte van je voorhoofd.
Ay, ay, ay, ay!
Dans deze "Ik bemin je immer"-wals.

Ik zal met je dansen in Wenen
vermomd als een
stromende rivier.
Kijk hoe de hyacinten mijn oevers omlijsten!
Ik vertrouw mijn lippen toe aan je dijen,
mijn ziel in foto's en witte lelies,
en in de donkerste golven jouws weegs wil ik
mijn liefste, mijn lief, de linten van de wals,
violen en de geest geven.

5. JUR SCHURMAN

Kleine Weense wals

In Wenen heb je tien meisjes,
de dood die snikt op een schouder
en een woud van gebalsemde duiven.
Je hebt er een flard van de morgen
in het museum van de rijp.
Je hebt er een zaal met duizend ramen.
Ach, ach, ach, ach!
Ontvang deze wals met gesloten mond.

Deze wals, deze wals, deze wals
die met zichzelf, de dood en cognac danst
en zijn staart dompelt in zee.

Ik wil je, ik wil je, ik wil je,
met de fauteuil en het dode boek,
in de gang van de weemoed,
onder het donkere dak van de lelie,
in ons bed dat is als een maan
en in de dans waar de schildpad van droomt.
Ach, ach, ach, ach!
Ontvang deze wals met zijn zwenkende heupen.

In Wenen heb je vier spiegels
waar je mond en de echo's in spelen.
Je hebt er een doodslied voor piano
dat de jongens vaalblauw doet verbleken.
Je hebt er bedelaars op de daken.
Je hebt er slingers van verse tranen.
Ach, ach, ach, ach!
Ontvang deze wals die sterft in mijn armen.

Want ik wil je, ik wil je, mijn lief,
op de zolder waar kinderen spelen,
terwijl ik droom van oud Hongaars licht
in het zwoele geruis van de middag,
of als ik schapen zie en lelies van sneeuw
in je donker zwijgend aangezicht.
Ach, ach, ach, ach!
Ontvang deze wals van de "Liefde voor altijd".

En in Wenen zal ik met je dansen,
gemaskerd, met als hoofd
een rivier.
Kijk nu eens mijn oevers, vol hyacinten!
Mijn mond zal rusten tussen je dijen,
mijn ziel op foto's en lelies,
en de linten van de wals leg ik,
mijn lief, mijn lief, te rusten op, graf en violen,
het donkere ritme van je tred.